Φαμπρίτσιο Σιλέι

Πιο γρήγορη κι από τα όνειρα

Μια αληθινή ιστορία για τη δύναμη της ψυχής και την αγάπη για τον αθλητισμό

Συλλογή περιστέρια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

Το γραμματόσημο

ΔΕΝ ΞΕΡΩ αν σας έχει τύχει ποτέ να έχετε τα φεγγάρια σας. Εγώ εκείνη την ημέρα τα είχα και με το παραπάνω! Είχα περάσει ένα φριχτό απόγευμα επειδή δεν είχα καταφέρει να πετύχω ούτε μία από εκείνες τις αναθεματισμένες μπαλιές και γι' αυτό έφταιγε ο Τομ Χένσον. Έριχνε κάτι βολές που πάντα με ξεγελούσαν. Και κάπως έτσι χάσαμε και ο κόουτς τα έβαλε μ' εμένα.

«Έλα, Ντίον, κάνε μου ένα από τα φοβερά σου χόουμ ραν! Έλα να τους δείξουμε ποιοι είμαστε!»

Τζίφος. Ήταν λες και μου είχαν κάνει μάγια, λες κι εκείνη η άτιμη η μπάλα, που τη χτυπούσε μ' ένα βλέμμα όλο κοροϊδία, μόλις έφτανε στο ύψος του ροπάλου μου, άλλαζε κατεύθυνση και *–φσστ–* άντε γεια!

Πολύ θα ήθελα να τον έκανα να καταπιεί αυτό το χαμόγελό του, όμως ο αθλητισμός δεν είναι έτσι. Πρέπει να δέχεσαι την ήττα και να μη μιλάς αν δεν μπορείς να την αντέξεις.

Εκείνο το καλοκαίρι ήμουν σίγουρος ότι δε θα τον νικούσα ποτέ, ότι δε θα μπορούσα ποτέ να τη φέρω σ' έναν τύπο με τέτοιο χαμόγελο, ότι ο Τομ Χένσον είχε

κάποιο κόλπο, κάτι μαγικό που εγώ δε θα μπορούσα ποτέ ούτε να το ανακαλύψω ούτε και να το αντιμετωπίσω.

Κι έτσι επέστρεφα σπίτι με το ρόπαλο στον ώμο και τις απογοητευμένες φάτσες του Τζιμ, του Σέρμαν, του Γκρέγκορι και όλων των παιδιών της ομάδας χαραγμένες στο μυαλό μου. Ήμουν τρομερά κακοδιάθετος και αποφάσισα ότι αυτό που χρειαζόμουν για να αναπτερωθεί λίγο το ηθικό μου ήταν ένα ξεχωριστό κομμάτι για τη συλλογή μου.

Ήξερα πού θα το έβρισκα. Αν μιλούσα για το πάθος μου, θα μου έκανε καλό. Εκείνη την εποχή υπήρχε στη γειτονιά μου ένα μέρος όπου πάντα ήμουν ευπρόσδεκτος να το κάνω αυτό.

«Αργά ή γρήγορα θα το κλείσει το μαγαζί ο κύριος Μπόουζμαν» μου έλεγε πάντα η μητέρα μου όταν αργούσα να γυρίσω σπίτι για το βραδινό φαγητό. «Θα δεις που στη θέση του θ' ανοίξει κάνα κεμπαπτζίδικο, κάνα στεγνοκαθαριστήριο κι έτσι θα πάψεις πια να χασομεράς σ' αυτή την τρύπα που είναι μες στη σκόνη αντί να διαβάζεις!»

Είχε δίκιο: αργά ή γρήγορα ο κύριος Μπόουζμαν θα έκλεινε την τρύπα του, όμως την είχε ακόμα κι εκείνη τη μέρα είχα πραγματικά ανάγκη να μιλήσω μ' έναν φίλο.

Το μαγαζάκι του ήταν σφηνωμένο ανάμεσα σ' ένα εβραϊκό κρεοπωλείο και σ' ένα κατάστημα με αφρικάνικα φανταχτερά ρούχα. Με τη μικρή του σκονισμένη βιτρίνα σχεδόν περνούσε απαρατήρητο. Κανείς δεν

έδινε σημασία στο μαγαζί του κυρίου Μπόουζμαν. Πολλές φορές μάλιστα είχα την εντύπωση ότι εγώ ήμουν ο μοναδικός του πελάτης. Παράξενος πελάτης, είναι η αλήθεια, από τη στιγμή που δεν ξόδευα ποτέ πάνω από μισό δολάριο. Κι επιπλέον όλο και κάποιο κομμάτι μού χάριζε και μετά μου έλεγε την ιστορία του.

«Δεν μπορεί, κάποιο εισόδημα θα έχει!» έλεγε ο πατέρας μου την ώρα του δείπνου. «Κι αν αυτή η τρύπα είναι δική του, δε θα πληρώνει καν ενοίκιο!»

Η αλήθεια ήταν άλλη. Την ανακάλυψα τη μέρα που μου ζήτησε να τον βοηθήσω στη δουλειά και να βάλω σε φακέλους τους καταλόγους που έπρεπε να στείλει σε διάφορους συλλέκτες στη μισή υφήλιο. Τους είχε γνωρίσει πριν από χρόνια σε εκθέσεις ή σε δημοπρασίες. Κάποιοι από αυτούς συνέχιζαν να του στέλνουν τις παραγγελίες τους και κάποιοι άλλοι… πέθαιναν σαν τις μύγες. Ήταν παλιοί συλλέκτες, που ο αριθμός τους μειωνόταν κάθε φορά που οι κατάλογοι επέστρεφαν με την επιγραφή ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΠΑΡΑΛΗΠΤΗΣ ή κάθε φορά που έφταναν γράμματα των συγγενών τους, οι οποίοι ζητούσαν να μάθουν ποια είναι η αξία της συλλογής του μακαρίτη.

Όταν έφτασα μπροστά στη βιτρίνα, είδα το πράσινο φως του γυάλινου φωτιστικού πάνω στον μικρό ξύλινο πάγκο κι έσπρωξα την πόρτα. Το χάλκινο καμπανάκι χτύπησε και μπήκα μέσα. Η πόρτα έκλεισε πίσω μου, ταλαντεύτηκε κι επέστρεψε στη θέση της. Πάνω στο τζάμι φαινόταν η επιγραφή με τα μεγάλα θαμπά

γράμματα που είχα δει τόσες και τόσες φορές: ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΠΟΟΥΖΜΑΝ & ΜΠΟΟΥΖΜΑΝ.

Θα μαντέψατε βέβαια ότι ήμουν και παραμένω ακόμα συλλέκτης γραμματοσήμων. Έχω μάλιστα ένα σωρό άλμπουμ. Τότε μάζευα σχεδόν ό,τι έβρισκα σ' ένα άλμπουμ που το είχα ονομάσει Ζιμπαλντόνε. Αυτό το όνομα μου το είχε προτείνει ο κύριος Μπόουζμαν και, αν θυμάμαι καλά, τότε νόμιζα ότι είχε σχέση μ' έναν Ιταλό ποιητή που κυνηγούσε λεοπαρδάλεις.[1] Την κανονική μου συλλογή τη φυλούσα σ' ένα άλλο άλμπουμ, που μου είχε χαρίσει η θεία Οκτάβια τα Χριστούγεννα. Ναι, γιατί κάθε συλλογή πρέπει να έχει κάποιο θέμα, διαφορετικά θα ήταν ατελείωτη. Όπως τότε, έτσι και σήμερα μου αρέσει να συλλέγω γραμματόσημα που έχουν σχέση με τα σπορ. Εκείνο το καλοκαίρι τα αγαπημένα μου ήταν όσα είχαν το πρόσωπο του Μοχάμεντ Άλι και του Τζο ντι Μάτζιο.

Όταν ο κύριος Μπόουζμαν με άκουσε να μπαίνω, δε σήκωσε καν το κεφάλι του από τον πάγκο κι έμεινε να κοιτάζει με τον τεράστιο μεγεθυντικό του φακό ένα γραμματόσημο. Μόλις το σήκωσε και με κοίταξε πίσω από τον φακό, το αριστερό του μάτι έγινε μεγάλο σαν πορτοκάλι. Έμοιαζε με τέρας. Στραβομουτσούνιασε

---

1. Ο Λεοπάρντι ήταν ένας γνωστός Ιταλός ποιητής, ο οποίος στα 19 του έγραψε ένα φιλοσοφικό ημερολόγιο, το *Ζιμπαλντόνε*. Ο Ντίον, εντυπωσιασμένος από το επίθετο του ποιητή, μπέρδεψε το όνομά του με τη λεοπάρδαλη. [Σ.τ.Σ.]

για να με κάνει να γελάσω, αλλά, όπως σας είπα, δεν είχα καμία διάθεση για γέλια. Κατέβασε τον φακό του και με πλησίασε.

«Για πες, αδερφέ μου, τι τρέχει; Βούλιαξαν τα καράβια σου;»

Με έλεγε αδερφό για πλάκα, γιατί και εκείνος ήταν Αφροαμερικανός όπως εγώ. Εκείνη την εποχή, όπως και σήμερα, αυτή η έκφραση άρεσε σ' όλους τους έγχρωμους. Παντού άκουγες τη λέξη «αδερφός». Αδερφός αποδώ, αδερφός αποκεί.

Του είπα για τον Τομ Χένσον και τις παλιοβολές του, για το πώς με νίκησε ή μάλλον για το πώς με εξαφάνισε, με έθαψε! Ε ναι, γιατί το μόνο που ήθελα ήταν να ανοίξει η γη να με καταπιεί.

Κάθισε σ' ένα σκουριασμένο σκαμπό και γέλασε με την ψυχή του, χτυπώντας τα χέρια του στους αδύνατους μηρούς του. «Α χα χα! Τόσο εύκολα το βάζεις κάτω; Την επόμενη φορά θα νικήσεις εσύ!»

«Όχι!» του έφερα αντίρρηση. «Δεν καταλαβαίνετε; Είναι πολύ δυνατός για τα μέτρα μου. Δεν πρόκειται να τον νικήσω ποτέ, όση προσπάθεια κι αν κάνω…»

«Εξαρτάται από το πόση θα είναι αυτή η προσπάθεια. Σ' ένα πράγμα όμως έχεις δίκιο. Αν δεν πιστεύεις ότι μπορείς να τα καταφέρεις, τότε δε θα τα καταφέρεις!»

«Ευχαριστώ πολύ!» αναφώνησα.

«Παρακαλώ! Και για πες μου τώρα, ήρθες εδώ για ν' αρχίσεις την κλάψα ή για να χαιρετήσεις τον γερο-Σάλομον;»

«Για να πω την αλήθεια, ήρθα γιατί σκέφτηκα πως, αν έβρισκα ένα καινούριο γραμματόσημο για τη συλλογή μου, θα μου έκανε καλό. Έτσι δε θα κάθομαι να σκέφτομαι την ήττα μου και τα μούτρα των συμπαικτών μου» ψέλλισα.

«Τότε, είσαι τυχερός. Νομίζω πως έχω ό,τι χρειάζεται για την περίπτωσή σου!» είπε ο κύριος Μπόουζμαν και, αφού μου γύρισε την πλάτη, βάλθηκε να ψάχνει στους φακέλους της αλληλογραφίας. «Περίμενε λίγο, μόλις το έλαβα. Μα πού στο καλό είναι; Α, να το!»

Έπιασε το λευκό γραμματόσημο με μια λαβίδα και το έβαλε κάτω από την αναμμένη λάμπα για να το δει με τον φακό του. Ύστερα ανασήκωσε το πρόσωπό του και χαμογέλασε, αποκαλύπτοντας τα κάπως κιτρινισμένα αλλά ίσια και όμορφα δόντια του.

«Θες να δεις μια όμορφη κοπέλα;»

Πλησίασα για να δω καλύτερα. Ήταν ένα ωραίο γραμματόσημο που έδειχνε το πρόσωπο μιας νεαρής Αφροαμερικάνας. Ήμουν παιδί ακόμα, αλλά πρέπει να ομολογήσω ότι ήταν πολύ όμορφη.

«Δε θέλω γραμματόσημα με ηθοποιούς ή μοντέλα. Ξεχάσατε ότι μαζεύω μόνο ό,τι έχει σχέση με τα σπορ;» του είπα κάπως πειραγμένος.

Έσκασε στα γέλια. «Θες να μου πεις ότι δεν έχεις ακουστά τη σπουδαία Γουίλμα Ρούντολφ;»

Έγνευσα όχι με το κεφάλι και με το στόμα ανοιχτό.

«Τι αδερφός είσαι εσύ, βρε Ντίον;!» είπε γελώντας.

«Κάτσε και θα τα μάθεις όλα. Ο γερο-Σάλομον έχει να σου πει μια πολύ ωραία ιστορία!»

Κοίταξα το ρολόι πίσω του. Έξω ο ήλιος ήταν ακόμα ψηλά. Μερικά κορίτσια με μακριά σγουρά μαλλιά πλεγμένα κοτσιδάκια πλησίασαν το πρόσωπό τους στο τζάμι για να κοιτάξουν μέσα όλο περιέργεια, αλλά αμέσως εξαφανίστηκαν.

«Μην ανησυχείς! Δε θ' αργήσεις για φαγητό!» μου είπε. «Αν όμως προτιμάς να φύγεις, να μη σε κρατάω!» Και, αφού πρώτα με ξεσήκωσε, τώρα με κοίταγε με διαβολικό χαμόγελο.

Κάθισα αναπαυτικά και τον κοίταξα. Ούτε κι εκείνος κρατιόταν.

«Είμαι όλος αυτιά!» του είπα. «Ποιο είναι αυτό το κορίτσι, λοιπόν, και γιατί το έχουν βάλει σε γραμματόσημο;»